

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Pospíšilem v právní věci

žalobkyně: A. J.
bytem X

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 11. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádná z účastnic **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora označeným rozhodnutím ze dne 19. 11. 2021 žalovaná na základě námitek žalobkyně *výrokem 1.* změnila rozhodnutí žalované ze dne 26. 9. 2016, č. j. X, *o přiznání starobního důchodu* tak, že podle § 56 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 29 odst. 1 písm. h) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, od 18. 11. 2016 zvýšila starobní důchod žalobkyně na 11 649 Kč měsíčně s tím, že vzhledem k jednotlivým meziročním zvýšením žalobkyni náleží starobní důchod od ledna 2017 celkem ve výši 11 962 Kč, od ledna 2018 celkem ve výši 12 442 Kč, od ledna 2019 celkem ve výši 13 344 Kč, od ledna 2020 celkem ve výši 14 214 Kč a od ledna 2021 celkem ve výši 15 035 Kč. Zároveň žalovaná *výrokem 2.* zamítla námitky

žalobkyně proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 2. 2019, č. j. X, o *zvýšení starobního důchodu*, a toto rozhodnutí potvrdila.

2. V odůvodnění ve vztahu k *rozhodnutí o přiznání starobního důchodu* předně odkázala na rozsudek ze dne 22. 10. 2019, č. j. 33 Ad 18/2018-54, jímž Krajský soud v Brně zrušil rozhodnutí žalované o námitkách proti rozhodnutí o přiznání starobního důchodu ze dne 25. 5. 2018, č. j. X. Závazným právním názorem soud žalovanou zavázal, aby v dalším řízení všemi dostupnými důkazními prostředky doplnila zjištění ohledně výdělků žalobkyně ve sporné době pojištění a zda z těchto výdělků bylo odvedeno pojistné na sociální zabezpečení. Současně žalované uložil, aby případné zjištěné a bez důvodných pochybností prokázané „minimální“ vyměřovací základy využila k přepočtu výše starobního důchodu žalobkyně, a pokud by takto vypočtená výše důchodové dávky byla pro žalobkyni výhodnější než výše starobního důchodu, k níž žalovaná dospěla v rozhodnutí o zvýšení starobního důchodu, upřednostnila takovou výši starobního důchodu; pokud by uvedený výpočet výhodnější nebyl, měla žalovaná setrvat na tom, že předmětná doba pojištění má být vyloučena pro výpočet osobního vyměřovacího základu žalobkyně.
3. V rámci pokračujícího řízení o námitkách ze dne 12. 10. 2016 proto žalovaná provedla řadu důkazů, kterými byly svědecké výpovědi a další listinné důkazy. Z podnětu žalované bývalá zaměstnavatelka žalobkyně společnost N. P. CS, s. r. o., vyhotovila evidenční list důchodového pojištění žalobkyně, v němž potvrdila dobu pojištění od 1. 2. 1997 do 31. 12. 1997 v počtu 334 dnů a vyměřovací základ za tuto dobu ve výši 76 079 Kč. Tento žalovaná v pokračujícím námitkovém řízení započetla a provedla nový výpočet starobního důchodu.
4. Na základě nového výpočtu starobního důchodu dospěla žalovaná k závěru, že starobní důchod žalobkyně představuje k datu 18. 11. 2016 částku celkem 11 627 Kč měsíčně (sestavující ze základní výměry ve výši 2 440 Kč měsíčně a procentní výměry ve výši 9 187 Kč měsíčně). Tuto částku následně žalovaná podrobila zákonné valorizaci. K nově zjištěné výši starobního důchodu žalovaná konstatovala, že výpočet starobního důchodu žalobkyně provedla v souladu se zákonem standardním způsobem, přičemž do nového osobního listu důchodového pojištění ze dne 8. 12. 2020 zaznamenala jak dobu pojištění ve dnech, tak vyměřovací základy získané v rozhodném období, tj. v letech 1986 až 2015, včetně nově doloženého vyměřovacího základu ve výši 76 079 Kč získaného z výdělečné činnosti v období od 1. 2. 1997 do 31. 12. 1997.
5. Podle žalované je z vysvětlení výpočtu starobního důchodu patrné, že nově započítaný vyměřovací základ získaný v roce 1997 ovlivnil výši procentní výměry přiznaného starobního důchodu (rozhodnutím o přiznání starobního důchodu byl žalobkyni přiznán starobní důchod ve výši celkem 11 521 Kč měsíčně). V rámci pokračujícího námitkového řízení při přezkumu rozhodnutí o přiznání starobního důchodu se žalovaná pečlivě zabývala všemi námitkami, přičemž nárok na starobní důchod i jeho výpočet posoudila komplexně nad jejich rozsah a shledala námitky žalobkyně důvodnými (rozumí se nově doložený a nově započtený vyměřovací základ získaný v roce 1997). Proto žalovaná v rámci tohoto řízení o námitkách provedla nový výpočet, na jehož základě rozhodnutí o přiznání starobního důchodu změnila a starobní důchod žalobkyně zvýšila.
6. Co se týče *rozhodnutí o zvýšení starobního důchodu*, žalovaná připomněla, že jej vydala v rámci tzv. autoremedury, neboť námitkám ze dne 3. 12. 2018 zcela vyhověla a započetla žalobkyni dobu pojištění v období od 1. 2. 1997 do 31. 12. 1997 v počtu 334 dnů a zároveň tuto dobu z rozhodného období vyloučila, aby nedošlo k rozmělnění ostatních

započítaných vyměřovacích základů. Tímto rozhodnutím tudíž žalovaná zvýšila žalobkyni starobní důchod od 18. 11. 2016 na částku ve výši 11 649 Kč měsíčně, který valorizovala a dále jej vyplácí.

7. S ohledem na závazný právní názor krajského soudu žalovaná konstatovala, že vypočítaný starobní důchod se započteným vyměřovacím základem ve výši 76 079 Kč získaným v období od 1. 2. 1997 do 31. 12. 1997 je nižší, neboť procentní výměra k datu 18. 11. 2016 představuje sumu 9 187 Kč měsíčně. Přitom starobní důchod vypočítaný na základě započtené doby pojištění v období od 1. 2. 1997 do 31. 12. 1997 potvrzené na základě čestných prohlášení nejméně dvou svědků (spolupracovníků žalobkyně) a zároveň vyloučené z rozhodného období pro výpočet procentní výměry je vyšší, neboť procentní výměra k datu 18. 11. 2016 představuje sumu 9 209 Kč měsíčně.
8. Při porovnání obou výpočtů starobního důchodu je zřejmé, že je pro žalobkyni výhodnější výpočet starobního důchodu při zohlednění doby pojištění od 1. 2. 1997 do 31. 12. 1997 pro nárok na starobní důchod a jejím vyloučení pro výpočet výše důchodu. Žalovaná tudíž upřednostnila výpočet starobního důchodu na základě čestných prohlášení nejméně dvou svědků (spolupracovníků) a setrvala na tom, že je předmětná doba pojištění vyloučena pro výpočet osobního vyměřovacího základu žalobkyně. Námitky žalobkyně proti rozhodnutí o zvýšení starobního důchodu proto zamítla.

II. Shrnutí žalobní argumentace

9. Ve včas podané žalobě žalobkyně uvedla, že žalovaná uznala odpracovaných 11 měsíců v roce 2019 a zvýšila původní výpočet starobního důchodu o 80 Kč. V roce 2018 pak zvýšila důchod o 59 Kč za další odpracovaný rok. Nyní žalovaná uznala i měsíční příjem za uvedených 11 měsíců a provedla nový výpočet a přiznala další zvýšení základního důchodu o 120 Kč. Další výpočet však žalobkyně považuje za výsměch, neboť v něm nejsou započteny již dříve uznaná navýšení o 80 Kč a 59 Kč, jakož i dvě navýšení za další dva odpracované roky, o které řádně žádala. Doplnila, že její manžel, který vystudoval matematiku a programování na vysoké škole, jí s přesností řádově v korunách vypočetl, jak by měly výsledky výpočtu vypadat. Vycházel přitom z hodnot přiznaných žalovanou a procentuálního navýšení svého důchodu, navýšení důchodu žalobkyně a navyšování důchodu v novém výpočtu žalované. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil.

III. Vyjádření žalované k žalobě

10. Ve vyjádření k žalobě ze dne 27. 1. 2022 žalovaná zrekapitulovala dosavadní procesní postup a odkázala na výpočty starobního důchodu předestřené v napadeném rozhodnutí. Současně opětovně připomněla závazný právní názor krajského soudu. Právě z důvodu výhodnosti výpočtu pro žalobkyni pak žalovaná z rozhodného období vyloučila dobu pojištění od 1. 2. 1997 do 31. 12. 1997, ačkoliv již měla k dispozici evidenční list důchodového pojištění vystavený zaměstnavatelkou žalobkyně dne 3. 2. 1998. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodovala pouze o zvýšení starobního důchodu žalobkyně podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění přiznaného podle § 29 odst. 1 písm. h) téhož zákona od 18. 11. 2016 a o jeho valorizacích. O vyúčtování doplatku starobního důchodu do dne 15. 3. 2019 v souladu s rozhodnutím o zvýšení starobního důchodu byla žalobkyně informována oznámením ze dne 12. 2. 2019, přičemž doplatek ve vypočtené výši byl žalobkyni zaslán téhož dne. Nadále již byl starobní důchod vyplácen ve výši dle rozhodnutí o zvýšení

starobního důchodu. O žádostech žalobkyně o zvýšení procentní výměry starobního důchodu podle § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění žalovaná rozhodla po nabytí právní moci napadeného rozhodnutí, a to rozhodnutím ze dne 18. 1. 2022, č. j. X. Nad rámec projednávané věci žalovaná doplnila, že zvýšená výměra starobního důchodu ve smyslu § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění činí v případě žalobkyně 58 Kč za každých 360 dnů výdělečné činnosti (tj. 0,4 % z výpočtového základu ve výši 9 412 Kč). Z uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobkyně

11. V replice ze dne 21. 3. 2022 žalobkyně odkázala na tři rozhodnutí (rozhodnutí ze dne 18. 1. 2022 o zvýšení starobního důchodu od 13. 11. 2017, od 8. 11. 2018 a od 3. 11. 2019, a napadená rozhodnutí ze dne 19. 11. 2021 a 11. 2. 2019), jimiž žalovaná postupně odstranila nedostatky. Zároveň žalobkyně poukázala na rozhodnutí o zvýšení starobního důchodu, v němž žalovaná chybně zvýšila její starobní důchod až od roku 2017 bez navýšení podle nařízení vlády č. 325/2016 Sb., o výši všeobecného vyměřovacího základu za rok 2015, přepočítacího koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu za rok 2015, redukčních hranic pro stanovení výpočtového základu pro rok 2017 a základní výměry důchodu stanovené pro rok 2017 a o zvýšení důchodů v roce 2017.

V. Posouzení věci

12. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
13. Jak vyplynulo ze správního spisu, rozhodnutím o přiznání starobního důchodu ze dne 26. 9. 2016 byl žalobkyni přiznán starobní důchod ve výši 11 521 Kč měsíčně ode dne 18. 11. 2016. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky, které žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 25. 5. 2018, č. j. X. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně správní žalobu, v níž požadovala zohlednění doby pojištění od 1. 2. 1997 do 31. 12. 1997, a to včetně plateb sociálního pojištění odváděného zaměstnavatelem. Rozsudkem ze dne 22. 10. 2019 soud předmětné rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.
14. V mezidobí (v době soudního přezkumu) ovšem žalovaná vydala v rámci autoremedury dne 11. 2. 2019 rozhodnutí o zvýšení starobního důchodu, kterým změnila své rozhodnutí ze dne 13. 11. 2018, č. j. X, tak, že započítala žalobkyni dobu pojištění v období od 1. 2. 1997 do 31. 12. 1997, v důsledku čehož zvýšila žalobkyni starobní důchod na 11 649 Kč měsíčně. K rozhodnutí o zvýšení starobního důchodu je připojen nový osobní list důchodového pojištění ze dne 11. 2. 2019, který uvádí dodatečně započtenou dobu pojištění ode dne 1. 2. 1997 do dne 31. 12. 1997 (celkem 334 dnů) jako dobu vyloučenou. Proti tomuto rozhodnutí o zvýšení starobního důchodu podala žalobkyně námitky ze dne 25. 2. 2019, v nichž požádala o dopočetení vyměřovacích základů, které lze dopočítat z dokladu o platovém výměru či z průměrného platu lékařských laborantek z daného období.
15. Následně žalovaná ve společném řízení vydala nyní žalobou napadené rozhodnutí (blíže viz část I. tohoto rozsudku).
16. Z obsahu žaloby je patrné, že žalobkyně rozporuje správnost postupu žalované při výpočtu výše jejího starobního důchodu, neboť nově přiznaný (zvýšený) starobní důchod žalobkyně

považuje za nepřiměřeně nízký. Na základě jakých konkrétních důvodů spatřuje žalobkyně vypočtenou výši starobního důchodu nesprávnou, resp. v čem konkrétně měla žalovaná při výpočtu výše starobního důchodu pochybit, však již žalobkyně neuvedla; na podporu svého tvrzení pouze předložila tabulku s výpočtem starobního důchodu, kterou měl zpracovat její manžel.

17. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobkyni vznikl nárok na starobní důchod v roce 2016. K datu přiznání starobního důchodu (18. 11. 2016) získala žalobkyně, včetně doby pojištění od 1. 2. 1997 do 31. 12. 1997 (výkon výdělečné činnosti u společnosti N. P. CS, s. r. o.), celkem 44 roků a 83 dnů doby pojištění. Po snížení náhradní doby pojištění ve smyslu § 29 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění určila žalovaná dobu pojištění pro stanovení výše procentní výměry starobního důchodu na 43 roků a 347 dnů.
18. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dále plyne, že žalovaná stanovila základní výměru starobního důchodu žalobkyně v souladu s § 33 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve spojení s § 3 vyhlášky č. 244/2015 Sb., o výši všeobecného vyměřovacího základu za rok 2014, přepočítacího koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu za rok 2014, redukčních hranic pro stanovení výpočtového základu pro rok 2016 a základní výměry důchodu stanovené pro rok 2016 a o zvýšení důchodů v roce 2016, ve výši 2 446 Kč měsíčně. Výši procentní výměry starobního důchodu potom žalovaná podle pravidla obsaženého v § 33 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění – při započítání vyměřovacího základu za období od 1. 2. 1997 do 31. 12. 1997 ve výši 76 079 Kč – vypočítala na 9 187 Kč měsíčně. Za situace, kdy žalovaná při výpočtu starobního důchodu zohlednila jak dobu pojištění od 1. 2. 1997 do 31. 12. 1997, tak i vyměřovací základ za toto období ve výši 76 079 Kč, činila výše starobního důchodu žalobkyně celkem 11 627 Kč měsíčně (původně byl žalobkyni rozhodnutím o přiznání starobního důchodu přiznán starobní důchod ve výši 11 521 Kč měsíčně).
19. S ohledem na závazný právní názor krajského soudu vyjádřený ve zrušujícím rozsudku provedla žalovaná ve věci ještě druhý výpočet, ve kterém nově zjištěnou dobu pojištění za období od 1. 2. 1997 do 31. 12. 1997 sice započítala, nicméně ji pro výpočet osobního vyměřovacího základu vyloučila, aby nedošlo k jeho rozmělnění (tj. pro účely výpočtu osobního vyměřovacího základu žalovaná vyloučila evidenčním listem doložený vyměřovací základ ve výši 76 079 Kč). Při těchto parametrech činila výše procentní výměry starobního důchodu žalobkyně k datu 18. 11. 2016 částku 9 209 Kč měsíčně; celková výše starobního důchodu žalobkyně v tomto případě představovala částku 11 649 Kč měsíčně (ve zcela totožné výši přiznala žalovaná žalobkyni starobní důchod již rozhodnutím ze dne 11. 2. 2019 o zvýšení starobního důchodu).
20. Po porovnání obou výpočtů potom žalovaná dospěla v kontextu závazného právního názoru soudu k závěru, že je pro žalobkyni výhodnější forma výpočtu varianta s vyloučením vyměřovacího základu za dobu pojištění od 1. 2. 1997 do 31. 12. 1997, protože žalovaná tuto variantu upřednostnila.
21. Soud ve světle svého již dříve vysloveného závazného právního názoru důsledně přezkoumal postup žalované při výpočtu výše starobního důchodu žalobkyně a konstatuje, že o správnosti provedeného výpočtu starobního důchodu nemá pochybnosti. Žalovaná při přepočtu výše starobního důchodu postupovala plně v souladu s pravidly pro výpočet výše starobního důchodu obsaženými v zákoně o důchodovém pojištění a prováděcích vyhláškách, přičemž svůj postup srozumitelně, v dostatečném rozsahu a přezkoumatelným

způsobem odůvodnila. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí ve výpočetním postupu žalované neodhalil žádné procesní, ani početní vady zavdávající důvod domnívat se, že by žalovaná výslednou výši starobního důchodu žalobkyně určila nesprávně; žalovaná při přepočtu starobního důchodu postupovala systematicky a korektně.

22. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaná zcela v souladu se závazným právním názorem krajského soudu vycházejícím z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 11. 7. 2013, č. j. 4 Ads 28/2013-22, a ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Ads 346/2017-34) přepočítala výši starobního důchodu vícero způsoby (se započtením zjištěného vyměřovacího základu ve výši 76 079 Kč a s jeho vyloučením), zjištěné výsledky řádně porovnála, načež upřednostnila pro žalobkyni nejprůzračnější variantu – způsob výpočtu s vyloučením vyměřovacího základu za období od 1. 2. 1997 do 31. 12. 1997. Ve vztahu k vyloučení předmětného vyměřovacího základu přitom žalovaná jasně vysvětlila, že tak učinila proto, aby nedošlo k rozmělnění ostatních započítaných vyměřovacích základů (z osobního listu důchodového pojištění žalobkyně plyne, že je daný vyměřovací základ v porovnání s většinou ostatních vyměřovacích základů citelně nižší). V tomto případě činila celková výše starobního důchodu žalobkyně částku 11 649 Kč měsíčně, tedy zcela totožnou částku, jakou žalovaná žalobkyni přiznala již v rozhodnutí ze dne 11. 2. 2019 o zvýšení starobního důchodu, ve kterém vyměřovací základ za období od 1. 2. 1997 do 31. 12. 1997 pro výpočet starobního důchodu žalobkyně rovněž vyloučila. Proto žalovaná námitky vůči tomuto rozhodnutí o zvýšení starobního důchodu zamítla.
23. Pokud jde o žalobkyní přiloženou výpočetní tabulku, soud k výsledkům v ní uvedeným nepřihlížel, neboť z ní není zřejmé, s jakými hodnotami manžel žalobkyně při určení výše starobního důchodu počítal. Stejně tak z této tabulky (navzdory upřesnění v žalobě) neplyne, jakým způsobem manžel žalobkyně k uvedeným výsledkům dospěl, resp. jaký výpočetní postup pro stanovení výše starobního důchodu žalobkyně zvolil (v tabulce absentuje odkaz na jakýkoliv z institutů a proměnných nezbytných pro výpočet starobního důchodu).
24. Pro úplnost lze dodat, že i sama žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uznala, že žalovaná jí namítané nedostatky postupně odstranila. Konkrétně sdělila, že žalovaná rozhodnutím o zvýšení starobního důchodu započítala dobu pojištění od 1. 2. 1997 do 31. 12. 1997, napadeným rozhodnutím potom uznala vyměřovací základ za období od 1. 2. 1997 do 31. 12. 1997 (byť jej ve prospěch žalobkyně pro účely výpočtu vyměřovacího základu vyloučila) a konečně rozhodnutím ze dne 18. 1. 2022 o opětovném zvýšení starobního důchodu navýšila starobní důchod za dobu, kdy žalobkyně pobírala starobní důchod a zároveň souběžně vykonávala výdělečnou činnost.
25. Z obsahu repliky soud dovodil, že za současné situace žalobkyně považuje za jediný nedostatek v postupu žalované pouze to, že žalovaná v rozhodnutí ze dne 18. 1. 2022 o opětovném zvýšení starobního důchodu počítala její starobní důchod (navýšený v důsledku souběhu výkonu výdělečné činnosti a pobírání starobního důchodu) až od roku 2017 namísto od roku 2016, a tudíž bez navýšení podle nařízení vlády č. 325/2016 Sb. Jelikož má žalobkyně za to, že se proti tomuto rozhodnutí nelze odvolat, nýbrž jen podat žalobu, upozornila na vady rozhodnutí ze dne 18. 1. 2022 o opětovném zvýšení starobního důchodu (již) v rámci řízení o žalobě proti nyní napadenému rozhodnutí.
26. V této souvislosti ovšem nutno připomenout, že žalobkyně podanou žalobou brojila výhradně proti napadenému rozhodnutí. Proti rozhodnutí ze dne 18. 1. 2022 o opětovném

zvýšení starobního důchodu v žalobě ničeho nenamítala (a z logiky věci ani namítat nemohla, neboť toto rozhodnutí bylo vydáno více než měsíc po podání žaloby). Z obsahu správního spisu pak soud zjistil, že proti tomuto rozhodnutí žalobkyně nepodala námitky ve smyslu § 88 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, přestože o této možnosti byla v daném rozhodnutí řádně poučena. V tomto ohledu je tedy postup žalobkyně, kdy na nezákonnost pozdějšího rozhodnutí žalované poukazuje v nyní projednávané věci, nesprávný. Pokud se chtěla domoci soudního přezkumu rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2022, bylo, vzhledem k zásadě subsidiarity soudního přezkumu, nezbytné, aby nejprve využila řádné opravné prostředky ve správním řízení. V nyní projednávané věci se soud tvrzenou nezákonností rozhodnutí ze dne 18. 1. 2022 nemohl zabývat, neboť toto rozhodnutí nebylo řádně učiněno předmětem soudního přezkumu.

VI. Závěr a náklady řízení

27. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž soud musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Stejně tak ovšem právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší ani žalované, neboť se jednalo o věc důchodového pojištění (§ 60 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze podat** kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. května 2023

Petr Pospíšil, v.r.
samosoudce